Dykker emeritus Fløjlspels - Aage Hansen

Han blev kaldt "Bamse" eller "Fløjlspels" og titulerede sig til tider som "Dykker emeritus", men hans rigtige navn var Aage Hansen, der i sine sidste år boede i et lejet hus i Lyngsø. Efter hans død som 71 årig i 1975 skrev Charles Christensen fra Bradsted en lille fortælling, dateret 15. december 1978, om ham og garnerede den med et udvalg af plakater Aage Hansen havde tegnet til Pensionist-Foreningens arrangementer. Fortællingen samlede Charles Christensen i en lille bog, hvor teksten bringes uforkortet sammen med et udvalg af plakaterne.

Aage Hansen boede i Lyngsø til leje i et hus. Han døde søndag den 16. november 1975. Han stammede fra København, hvor han var født og havde sin familie. Men han kom ud at sejle i flere år. Derefter var han dykker i mange år, og under krigen var han frihedskæmper. Da han kunne flere sprog gik han imellem tyskerne og Gestapo-folkene i Aalborg. De troede, at de var hans venner, men de blev klogere, da krigen sluttede. Den 5. maj 1945 fik de øje på ham og skød ham i skulderen. Han kom på hospitalet, men kunne ikke bruge den venstre arm siden. Han gik aldrig med jakke, da den generede skulderen. Når det blev køligt, gik han med pelsfrakke, og derfor kaldtes han "Bamse" eller "Fløjlspels", som han også skrev sig for med pen eller stempel.

Han var en dygtig tegner, og i flere år lavede han plakater for pensionistforeningen til at hænge op i forretningerne, når der skulle være hyggeeftermiddage. Han lavede de dejligste billeder af gamle mennesker, og der var humor i hver eneste plakat, som blev beundret af mange.

Aage Hansen lavede plakaterne og holdt selv adskillige foredrag i pensionistforeningen

Han havde den fejl, at han var uvenner med mange. Deriblandt et par af vore præster, som er flyttet herfra. Han havde sin egen mening om mange ting. Derfor var der mange, som ikke kunne lide ham. På bunden var han nok god nok, bare man forstod ham. Han rejste rundt og holdt foredrag om skibe og dykkerarbejde. Aage Hansen havde stillet sig til rådighed for videnskaben efter sin død, og hans efterladenskaber havde han fordelt til venner, som han havde tilbage ved sin død.

Her i denne bog er der en mængde af hans dejlige og humoristiske plakater. Når man nu har set de mange dejlige tegninger kommer man uvilkårligt til at holde af hans frimodige måde at skildre menneskers virke og udtryk.

Der fornemmes altid en lille kommentar i tegningerne

Aage Hansen kom en del her hos os, da jeg har indbundet mange bøger for ham i løbet af en del år. Det var mest bøger på engelsk eller tysk om skibe, både gamle og nye. Aage kendte navnene på alle gamle danske skibe, lige fra de gamle sejlskibe til motorkrydserne i vore dage. Han kendt også alle udenlandske skibe, og fortalte en masse om dem. Aage fortalte også om sit liv som dreng i København, og om hvordan han skulle have været noget stort. Han lærte flere sprog og kunne tale både engelsk, tysk, fransk og en del italiensk og spansk. Han kom i klammeri med sin familie og tog ud at sejle i en del år. Derefter blev han dykker, og var medlem af Dansk Dykkerforening, men da han blev skudt i skulderen, kunne han ikke arbejde mere.

Aage Hansen kom aldrig sammen med sin familie. Han havde en bror, der var advokat i København, men der var ikke plads til en sømand eller dykker.

Når han var hos os, kunne vi snakke i flere timer om mange ting. Han fortalte meget om sit dykkerarbejde, og en særlig tildragelse, som slog mig meget og som var rørende: Han var med til at undersøge et skib, der var sunket flere år tidligere. Han var den første mand, der kom ind i skibsrummet. Der så han mellem andre lig en kvinde med et lille barn på armen. Da han lukkede op derind, kom der en strøm ind i rummet med det resultat at barnet gled fra moderen og forsvandt ud i havet. Da han fortalte det, græd han, for som han sagde: Nu havde mor og barn været sammen så længe, og det var hans skyld, at de blev revet fra hinanden. Der kan man se, hvor godt et menneske han var.

Aage var aldrig bange for at gøre en tjeneste for andre. Jeg fik mange ting af ham, hvis der var noget han kunne se, at jeg havde brug for. Jeg var også en gang imellem i Lyngsø og besøge ham. Så kunne man se, hvad han lavede. Engang var han ved at reparere et skib, som har hængt i en kirke oppe i Nordvest-Himmerland. Det havde han et forfærdeligt bøvl med, for der var ting, der var lavet forkert fra begyndelsen, og det ville han rette nu. Det ville menighedsrådet deroppe ikke høre tale om, da det var en beboer derfra, som havde lavet det, og det måtte ikke laves om. Men Aage var stædig. Så blev der ikke lavet mere ved det. Det endte med, at han fik sin vilje.

Aage Hansen lagde altid en humoristisk tone for dagen i sine plakater

Jeg syntes godt om Aage, og vil mindes ham som en god ven og kammeret. Æret være hans minde.